



MEIE MATS

Tallinn, Müürivahe, 17 • Nädalleht • 19 aastakäik • 1921 • Jaanuar, 29 • Nr. 4 (281)

Gori joonistus. E. Isok'i puulõige.



POLIITILISED SPORDIMEHED.

Päts: „Minu rekord, seltsimees Wilson!.. Kui veel vähe harjutan. lõõn kroonini välja!“

Ideaalne rüütel.

(Ballaad.)

(Gari joonistused, Isoki puuldikid.)

Rüütel Kuno Iossifaalid
färawad kui taewakojad,
kõlisedwad kuld bokaasid,
woolab wiin ja weini ojad.

Lossis jooming täies hoos —
wahwad rüütliid on kõik koos!



Rüütel Diitrik klaasi tõstab,
muigwal pilgul ümber waatab,
klaasisse siis mokad kastab,
siis kergelt kõrri saadab.

See on kangelase töö,
seda keegi üle 'i löö!

Rüütel Gotthard uhkelt muigab,
kannu wiinaga täis walab,



Julgest selle laualt häägab,
siis kindlalt kõhtu kallab.
See on kangelase töö,
seda keegi üle 'i löö!



Rüütel Goswiin tõuseb lauast,
uhkelt ajab ette kõhu,
ja siis kübarasse rauast
walab wiina — kallab suhu.

See on kangelase töö,
seda keegi üle 'i löö!

Teener Mangu trepist üles
sammub nii, et kõigub maja.
Raske wiinawaat tal süles —
rüütliid weel tuju waja!

Ega see weel wiinseks jae!
Weel ei ole hommik käe!

„Mangu!“ sõnab Kuno talle,
„Pidu pean täna mina
ja seepärast luban sulle —
tühenda üks klaas ka sina!
Wõta rüüpa, wõta joo!
Kui on otsas, jälle too!“



„Ei, noh... kuidas joon ma klaasist?
...ma ju mats!“ tal Mangu wastab.
„Eks ma joo siit samast waadist!“
Ja ta waadi suu peal' tõstab.
Ja joob tühjaks waadi Mangu,
ja ei tuigu, ega wangu!



„See on kangelase tegu!...“
„Rüütliks lööme selle mehe!...“
„Rüütliks tänaselt ta saagu!...“
„Aadelil ta olgu ehje!...“
Ja nad Mangu rüütliks löid,
ja siis hommikuni jõid.

Gori.



Aristokraatlikud kriukad.

Gori.

Ühesõnaga — kujutage enesele ette Ida-Afrika uppunud lõwi ehk, parem, wõrke kriiditükk ja tõnnake kapiuksele meetripikkune lookas joon. Looga ülemise otsa lööge roostend nael ja selle naela otsa riputage wana poolenaeflane wilkkübar; alumise otsa juure seadige paar papptaldadega nõr-
saapaid.

So. Ma tänan. See on nüüd kaunis tõetruu pilt minust, nagu ma wälja nägin kahetekümnesimesel selle kuu päewal. Ka paar kuud warem oli ma samafugune.

See on küll wäga kurb, et üks noor inimene, kes muuseas ka weidi tähyteadust tunneb, niisugusena ilmaruumis ümber aeseb, kuid — — —

Noja. Ma sain sellest ka wäga täpipealselt aru ja püüdsin igal juhtumisel ära kasutada kõik võimalused, et oma siemust ja wälimust ajakõrgusele tõsta.

Kuid neid võimalusi oli nii wähe, ehk õigemelda — neid ei olnudki.

Ühesõnaga — ma nälgin.

Ma töötasin küll täie energiaga, kõiki kehaojasi wiimse punktini pingutades, kuid nälg ühes hõmmast ja naeris: hahaha! ja teisi päiwiti: hihihhi!

Ma tõlkisin ämmamooriraamatu Saksa keelest Persia keelde, kirjutasin draama kahetekümnesime wii surmajuhutamisega ja suflööri hulluksjäämisega, luuletasin laudlina täie sonette kodumaa siirupist ja kellapoldi õistest unistustest, seadsin kokku riigisa hädaohuta kaelasideme ja taskuskantawa rehepeksumasina, kuid kõik need ilusad asjad jäid weel ilusamini mu kraesse ja tänuks nähtud waewa ja tehtud töö eest patšutas nälg mulle õla peale.

Hahaha! Teisi päiwiti: hihihhi!

Kahetekümnesimesel sai täis mu karikas.

Aasia ja Araabia! Ma ei ole ju mitte mõni Gorki linnapea, kes seitsekümmend päewa nälgib ja siis, hurraahüüetest saadetuna, oma kehast lahku.

Ma wõin, kui ma pean, ka seitsekümmend päewa nälgida, kuid siis tahan ma jälle süüa ja süüa, nii et söödud on! Kuid ma ei taha mitte riikaua nälgida, sest ma wõin ka warem süüa. Ja hästi süüa, olgugi, et mul ainustki margalappi taskus ei ole.

Ma olen kolm päewa paastunud ja täna tahan ma jälle liha wõtta.

Umbes sarnased olid mu mõtted kahetekümnesimesel selle kuu päewal, kui ma suuremasse hotellisisse astusin.

Kuldse habemealusega riietehoidja waatas kahylaselt mulle näkku ja tahtis laisa liigutusega mind palitust wabastama hakata.

„Olge lahked ... hm ... lubage üliiriided!“

„Midagi ei luba ma, Aasia ja Araabia!“

„Aga, niisugune on seadus...”

„Tunneme neid seadusi!.. Neid võime teile ise teha puudamisi!”

Ja nii uhkelt, kui mu kõver keha seda vähegi lubas, sammusin ma trepist üles.

Suur faal säras nagu päikse ere süda. Peeglid. Palmid. Voorberid. Raske punane samet.

Laudade ääres poolalasti naised ja kõhukad herrad, elektrit peegeldavate pealagedega. Stiiliseeritud grisettid ja kahvatute, elatanud nägudega frandid.

Wiin. Himurad pilgud. Põlvepigistused. Paljad rinnad.

Istusin peegli alla laua taha ja hüüdsin üle saali:

„Kelner!.. Aasia ja Araabia!”

Nagu must wälg oli kelner siin.

„Lõunajöök!.. Ja wiinad!.. Aasia ja Araabia!”

„Olge lahked, siin on söögikaart!”

„Seda sööge ise!.. Lõunat tahan ma! Ja wiinad! Aasia ja Araabia!”

„Wabandage, mida te nimelt oleks soovinud?”

„Lõunat, mis süüa sünnib! Ja wiinad! Aasia ja Araabia!.. Ja silmapilk, ütlen ma teile! Ma ei armasta mitte pikka juttu, Aasia ja Araabia!”

Kelner kadus midagi pomistades, nagu must wälg.

Kui arwe äiendamine tuleb, saan ma oma nahatäie kindlasti, sest mul ei ole pennigi. Et ma nahatäie nii kui nii saan, selles pole kahtlust. Kuid senni, kui see alles saamata, teen kelnerite nahad palawaks. Siis on nagu natuke mõnufam. On nagu rohkem põhjust nahatäie saamiseks. Mii ütelda, üks väike wastutaju. Lõunajöogi pärast üksi naha peale saada on natuke liiga proosalik.

„Kelner!.. Aasia ja Araabia!”

Nagu must wälg oli kelner siin.

„Ma tellisin lõuna ja wiinad ja tahan neid kohe saada... Ma ei või siin mitte niikaua oodata, kuni te sigu kasvatate!.. Ma tahan kohe saada, saate aru!.. Aasia ja Araabia!”

„Wabandage, tellimine on kööki ära antud... üks silmapilk...”

Ma lõin rüürikaga kõigest jõust vastu lauda. Tuhatoos pörkas õhku ja lendas naabrite supitiiniasse.

„Aasia ja Araabia!.. Ma näen, te pilgutate liiga pikalt silmi! Kui mu lõunajöök ja wiinad mitte kohe siin ei ole, siis ... noh, siis ... hm... Ma arwan, te saate aru!”

Ümberringi jäi jutuajamine tasasemaks ja mind silmitseti uudishimulikult ja nähtava kartusega.

Selle vastu ei olnud mul midagi. Et aga kelnerid eesriiete juures päid kokku ulatades fofistajid, see mulle ei meeldinud. Igatahes ei arwanad minust head ja arwe „likvideerimise” juures mõistawad nad juba oma arwamisi awaldada.

Kuid enne peawad nad ka minult sauna saama!

Ma tahtsin jälle vastu lauda pörutada ja üle saali kelnerit karjuda, kuid juba jooksis see kandiku ja pudelitega.

„Palun lahkesti wabandust!.. Ei saanud nii ruttu!.. Köögis...”

„Aasia ja Araabia! Ärge jutustage mulle muinaslugusi oma köögist!.. Mis läheb mul korda teie köök!.. Süüa tahan ma ja seda, arwan ma, peab iga kodanik saama!.. Wõi on teil eriarwamised! Aasia ja Araabia! Kreuzdonnerwetter, Parlament!”

Ma hakkasin sööma. Kelner walas alandlikult klaasi täis ja kadus pead olade wahjale tõmmates.

Toit oli maitsev, kuid mis ta enesest kujutas, seda ma ei tea, sest niisugust toitu wõis ehk wanal heal ajal minu isaija süüa. Mina aga kindlasti seniini küll mitte. Wähemalt ei mäleta. Üleüldse on mul ses suhtes wahje kogemusi.

Kümne minutiga olid taldrekud ja pudelid tühjad.

Oli nagu natuke parem olla, kui kümme minutit warem.

Kuid seda oli siiski wahje.

Ma hüüdsin üle saali:

„Kelner!.. Neeger!.. Aasia ja Araabia!”

Nagu must wälg oli kelner siin.

„Teie soovite, austatud herra!”

„Ma soowin teada saada, kelleks te mind peate?... Juudi kanaks wõi, et te mulle linnunoka täie toitu näkku puistate!.. Ma tahan süüa, saate aru!.. Kui silmapilk mul lõunajöök laual ei ole, siis räägime teist juttu! Ma arwan, teil on wiit kodus naine ja lapsed ja te peate neist lugu!.. Mis, Aasia ja Araabia?... Wõi ei ole see nii?”

„Wabandage, herra... see oli üks terve ports... see on peremehe poolt nii...”

Ma kahmasin laualt kaks taldrekut ja wiskasin vastu pörandat. Pudeli lennutasin peeglistse.

„Aasia ja Araabia!.. Mis lähebwad korda mul teie portsjonid!.. Ma tahan süüa ja ma arwan, et te selleks siin olete, et seda soowi rahuldada!..”

„Silmapilk... wabandage... ma toon uue portsjoni...”

„Aasia ja Araabia!.. Aga seda ma ütlen — ma ei taha mitte siin oodates oma paremaid eluaastaid mööda saata... Aasia ja Araabia sakramento lamento parlamento carrambo pizzicato!”

Mees kadus nagu must wälg.

Küll ma neile weel särü teen. Naha peale saan nii kui nii. Tuleb, mis tuleb. Pangu wõi torni, see elu pole nii kui nii midagi wäärt. Tead vähemalt, et ja ühe ilusa ja lõbusa krempeli eest istud.

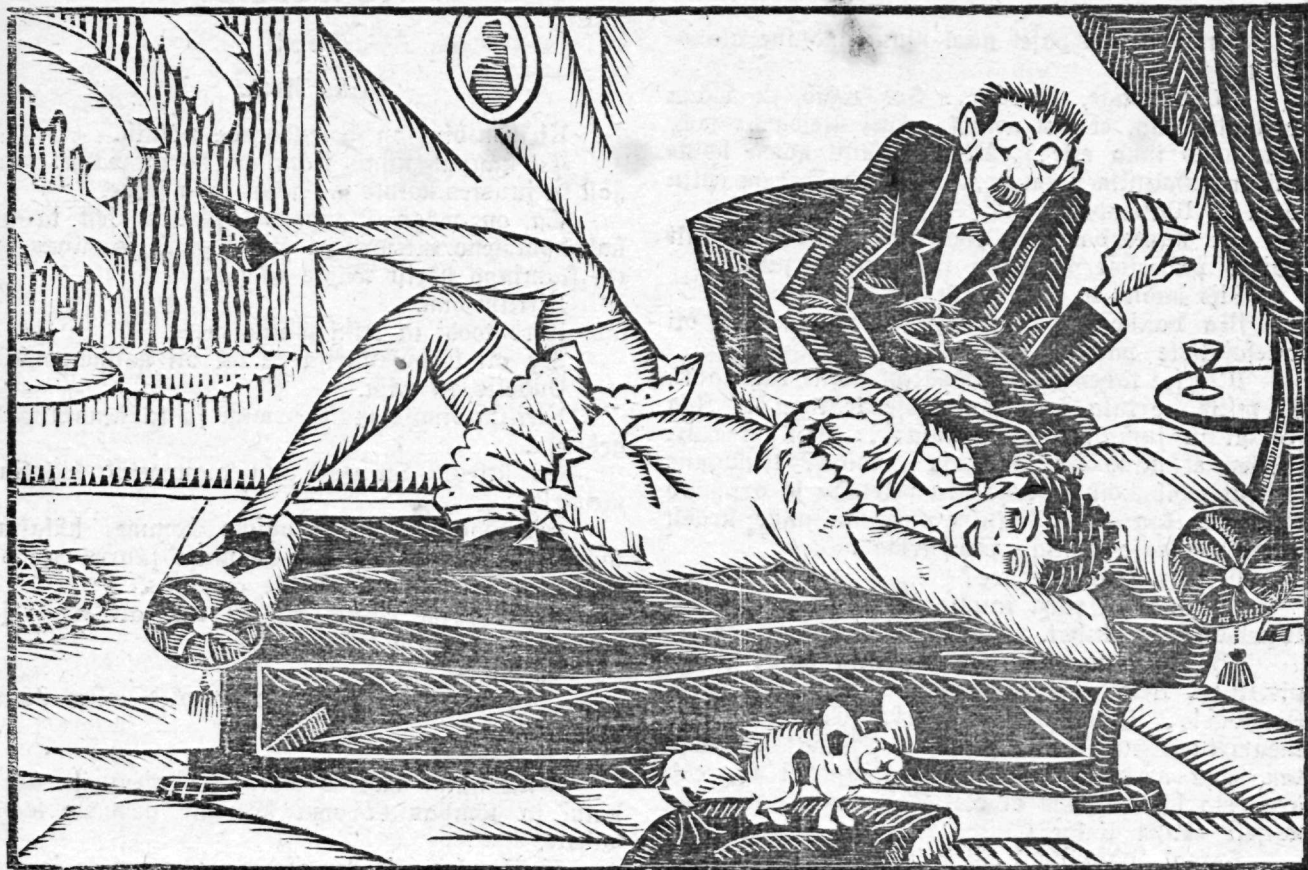
Kõikide saalisolijate pilgud olid minu isikusse kinni naelutud.

Wastas lauas istusid wärwitud paljarinnaline grisett ja libeda pealuuga spekulant.

Nende pilgud imesid mu üdi.

Ma pörutasin vastu lauda.

Gori joonistus. E. Isok'i puulõige.

**KIHWTINE PISTE.**

Kas te, härra Madrats, mitte see mees ei ole, kes une-
haiguse Eestisse tõi?..."

„No mida kuradit te mulle näkku wahite!.. Haledad põrmud!.. Ma woin teid ühe käelõigutusega siit ilmaist ära pühkida!.. Mis te wahite?.. Ah? Aasia ja Araabia, ma küsin, mis te wahite!.. Te olete aastate kestes kuhjad rahwa raha ja wara kokku riisunud ja prasite nüüd nagu wanad roomlased. Wiin ja halasti naised!.. Üksikud kabinetid!.. Kuld ja kallid kiwid!.. Higi ja weri!.. Ah?.. Aasia ja Araabia!.. Ma tahan näha, kui kaua see kestab... Ma tahan näha, kas jelle asjale saab prundi ette wõi mitte... Kelner, Aasia ja Araabia!.. Kas segad toidu hulka kihwti wõi mis?.. Ja seda nimetakse esimene klassi hotelliks!.. See on ju kõrts enne weeputust!..“

Kelner ilmus jookstes kandiku ja pudelitega.

„Wabandage, wabandage, austatud herra... wabandage!“

„Aasia ja Araabia!.. Inimene lastakse nägga ära surra ja siis palutakse wabandust!.. See on ju wäga kena!.. See on eht euroopalik!.. Mis kurat te jelle kahwliga olete teinud?.. See on mustlase ämmamoori ametiriist, aga mitte ristiinimese kahwel!.. Nagu näha, igatsete te kõigest hingest soola ja wee järele!.. Mis?.. Aasia ja Araabia!“

Kahwel lendas saali nurka muusikajuhi elawasje kehasse.

Ma hakkasin sööma. Toit oli aus. Wiin oli hea.

Söin ja jöin.

Portsjon oli märksa suurem kui eelmine ja ma ei saanud talle wastu. Ülejäänud toidu tõmbasin ma kõige linaga põrandale.

„Kelner!.. Aasia ja Araabia!..“

Kelner jooksis laua juure.

Ma wiskasin talle kartula näkku.

„Säh, nuufuta, mis asi see on!.. Tunned? Ah?.. Ja seda peab inimene sööma!.. Inimene, kes risituid on Jumala sõna ja selge weega! Mis?.. Mis ja wahid?.. Ma küsin, mis asi see on, Aasia ja Araabia?“

„See... see on praetud kartulas, herrad...“

„Praetud kartulas!.. Aga ma arwan see on Egiptuse warao konnafilmi! Ah?.. Mis?.. Ja niisugust blamaashti peab inimene sööma!.. Te olete ju eeskujulised timukad... Kutsuge peremees siia!.. On teil peremees olemas, wõi ei ole?..“

„Ja on...“

„Siia kutsuda!.. Silmapilk!.. Aasia ja Araabia!..“

Kelner kadus ja ilmus minuti pärast peremehega.

Peremehe raswafel näol ujus süüdlane alandlik muige.

„Wabandage, herrad... See wõib ju wäga wõimalik olla, et toit wahel... nii ütelda... noh, seda tuleb ikka ette... Meil on küll kōwa kontroll ja eeskujulik puhitus... aga... wahel on ruttu waja... Wabandage...“

Ta kumardas mu poole ja pistis laua alla wäikse paberisse mäsitud paki mulle pihku.

Siis kadus ta jälle ruttu.

Ma hakkasin pakkki lahti harutama. See oli wiesajaliste pakk.

Mis see tähendab? Mispärast mulle raha anti. Et mitte kartula loost politseisse teatada?.. Aga see oli ju jumala isus kartulas!.. Wõi on raha selleks, et mind siit lahkuma sundida? Niisugune lament wõib kõik wõõrad ära peletada ja äri jääb kuiwale. Aga palju lihtsam oleks ju mind kraest kinni wõtta ja wälja „pukseerida“.

Miks nad seda ei tee?

Ma ladusin raha lauase ja hakkasin lugema: Wiiskümmend tuhat.

„Ha!.. Mis raha see on, mis mulle pihku pisteti?.. Mis?.. Altkäemaks? Aha?.. Aasia ja Arabia!.. Altkäemaks on see!.. Tähendab, teie südametunnistus ei ole puhast!.. hüwa! Ma wõtan raha wastu! Kuid ärge mõtelge, et ma end ära osta lasen! Seda ei ole. Raha annan ma ülemusele edasi! Kelner!“

Samal silmapilgul oli kelner siin.

„Palju mul maksa on?“

„Teil... ee... ma ei tea praegu...“

„Sa ei tea?.. No, mul pole aega seni oodata kui ja trahna hakkad... homme saad raha!“

„Ah herrad, ega's sellega häda ole... homme, ülehonne, wõi aasta pärast... ega sellega häda ole...“

Ma astusin trepist alla.

Uksehoidjad awasid ukсед ja kumardasid sügawalt.

Ma astusin wälja pimedasse öösse sirgelt ja uhkelt.

Ja kuulsin kuidas uksehoidja teisele fofistas:

„Niisugused kriukad sees!.. See on kindlasti üks suur nina — mõni minister wõi midagi sellefarnast.“

„Jgatahes!.. See on ta wiguritest juba näha, et üks suur nina on!.. Peab juba niiwiiši ülewal ennast!“

Ma naersin. Ha! Müüd sain ma asjast aru ha!..“

Altkäemaksu andsin ma oma ülemuse — naise — kätte.

Käesolewast numbrist alates ilmub „Meie Mats“ Gori Tõnissoni wastutawal ja tegewal toimeitusel.

—❖— NOWELLID. ❖—

Gori.

Kaks ilma.

Kirilim-bim on hotendottide päalik.

Ta kannab ninas flamingo kõrist walget rõngast ja juustes kolme mafabuu saba sulge.

Ta on wäga lugupeetud päalik, sest ta on kakskümmend misjonääri ära sõõnud ja ninas on tal flamingo kõrist walge rõngas.

Kirilim-bim.

Kord toodi ta telki walge mees.

See oli looduseuurija ja tal oli kaasas pudel. Pudelis oli wiin.

Kirilim-bimlie waihtes wiini ja ta kinkis walgele elu.

Ta ütles: „Sa pead mu lugupeetud külaline olema!“

Hotendottidel on niisugune komme: külaline wiatkse kõige pealt peremehe naise juure. See on iseäranis suure lugupidamise awaldus.

Kirilim-bim wõttis walgel käe alt kinni ja wiis ta oma naise telki.

Ja ütles:

„See on minu naine ja sa oled minu külaline.“

Ja läks.

Must naine haaras walge looduseuurija käest kinni ja tõmbas ta oma kõrwale pehmele lõwinahale.

Ta huuled olid punased nagu oleks ta joonud werd ja ta must sale kehja wäänles nagu mao pesa.

„Armasta mind!.. Armasta mind, walge mees!“

Walge mees rabeles end lahti naise jalgade sõlmist ja jooksis wälja.

„Armastajid ja mu naist?“ küsis Kirilim-bim.

Wastas walge looduseuurija:

„Aga wägew päalik, kuidas wõid sa minust seda uskuda! Ma ei ole ju nii alatu!“

Kirilim-bim jõllitas silmi.

„Mis? Sa ei armastanud mu naist?.. Noh, siis ei ole sa wäärt mu külaline olla!“

Ja ta laskis walgest looduseuurijast sülti keeta.

Ja nad sõid naise naise walge looduseuurija sülti ja sõid peale hookeuspähkli piima.

Kirilim-bim.

* * *

Kolm tarha.

Sultan Kiliman-Selisan istus waipistmel ja imes westipiipu.

Ta jalge ees terrassi roosal marmoril lebasid halasti naised ja laulsid kinnisilmil.

Olid palmid kejet sinist kuumust kui rohelistes tardunud fontäänid.

Aplalt neelab laineid sinine Bospoorus, kadunud on õnn, ja arm, ja noorus,

külm on ihu nagu marmor, malahiit, hingekoopas kustund särav stalaktiit. Oh, miks wähe wett, fontään, on sinu rüppes oleks õnne uuest leidnud julgese hüppes. Aplast neelab laineid sinine Bospoorus, kadunud on õnn, ja arm, ja noorus....

Lehades terrassi roosal marmoril, halasti naised kinnisilmil laulsid. Sultan aigutas. Siis käskis ta targad oma juure kutsuda.

„Mispärast on elu mu riigis nii wastik? Mispärast nuriseb mu rahwas, et tal raske elada on?“

„Sellepärast, suur ja wägew walitseja, et rahwas rumal on. Ta ei saa millestki aru. Ta ei oska ju tarkust hinnata,“ wastas esimene tark.

Kiliman-Selifan ütles teenritele:

„Wiige see mees linnast wälja ja lööge ta pea nürida jatananiga otjast ära.“

Siis pööras ta teise targa poole.

„Sellepärast, et sa, wägew walitseja, rumal oled, nagu araablase kamel. Selles seisab wiga!“

Kiliman-Selifan ütles teenritele:

„Wiige see mees linnast wälja ja ajage ta terawa waia otja. La! kärbsed teda süüa!“

Siis pööras ta kolmanda poole.

„Sellepärast, et ju ministrid rahwast petawad, riisuwad ja warastawad. Sellepärast on riigis kõik asjad segamini ja elu raske. Need herrad tulewad kõik kotti ajada ja Bospoorusse wisata!“

Talle ütles Kiliman-Selifan:

„Tubli!.. Sinu määrän ma peaministri kohale!“

—o—

Sädemed.

*

Andelise riigimehe biograafia.

Ta astub laisalt ülikooli.

Ta lendab daamide buduaaridesse.

Ta tormab puhwetite peale.

Ta jookseb wõlgade eest.

Ta kukub ekjamil läbi.

Ta komistab riigiasutusse.

Ta jääb istuma kõrge kohta peale.

*

*

*

Rääkida, ilma midagi ütlemata, on suur kunst riigijuhtimises.

*

*

*

Kes päike tahab olla, peab sellega leppima, et ta peal plekid asuwad.

*

*

*

On kaugeid tähti ja suuri mehi, kelle walgus aastasajasi peab rändama, enne kui meie juure jõuab.

—o—

Kilplast.

Kilpla on üks wäike riigikene. Aga Kilplat juhiwad suured mehed.

Kilpla on nõuks wõtnud Hiinamaaga diplomaatlisse läbikäimise astuda.

Kilpla riigimehed on esuaeg Hiinamaast nii mõndagi kuulnud. Seast tuleb kameli tee ja siid. Siidi walmistamise juures mängiwad suurt osa gonakokkid wõi kokkonid, mida mitte kupongidega ärawahetada ei tule, millest kapitalismus sigib. Ka püsirohi kaswada Hiinamaal lopsakalt. Kõik hiinlased olla müürisepad, kes ööd ja päewad Hiina müürisi ülesklutiwad.

Keda saata Hiinamaale diplomaatliseks esitajaks?

Selle üle on läbirääkimised Kilpla presidendi ja wälisministri wahel käimas.

„Anja,“ ütles president, „sinna peame me iga tahes inimese saatma, kes... See tähendab, oma wahel rääkides, kus see pagana Hiinamaa öieti asub?“

„Kindlasti ei wõi ma seda öelda,“ arwab wälisminister, „selle üle peaks me jurüiditselt nõuandjalt seletust pärima. See mees oli nimelt waremalt posteljon... kirjakandja.“

„Hm. Ma arwan, see Hiinamaa asub — kauris kauge.“

„Igatähes peab see nii olema, sest üks minu proua endine... tuttaw tegi sinna wehkat ja on tänapäewani kadunud.“

„Kahju! Nüüd ei saa ta käest järele küsida. Aga ma arwan — sealt tuleb ju ometi tee ja see tee tuuakse siia kamelitega... Ma olen pildil näinud.“

„Seda olen mina ka kuulnud. Sellepärast jelle tee ninneks ongi „kameli tee“... — tal on rohkem kameli maik juures, kui tee maik.“

„Kas meil terwes riigis ühtegi kamelit ei ole, kellest asja üle selgust wõiks muretseada?“

„Ei ole... Wähemalt ei tea mina sellest midagi. See on siseministri asi, kuid ka temalt ei ole ma midagi sellesarnast kuulnud.“

„Kahju!.. Aga teate, mis teeme?.. Me määrame diplomaatlise esitaja ära ja las ta siis otjib ise, kus see Hiina on!“

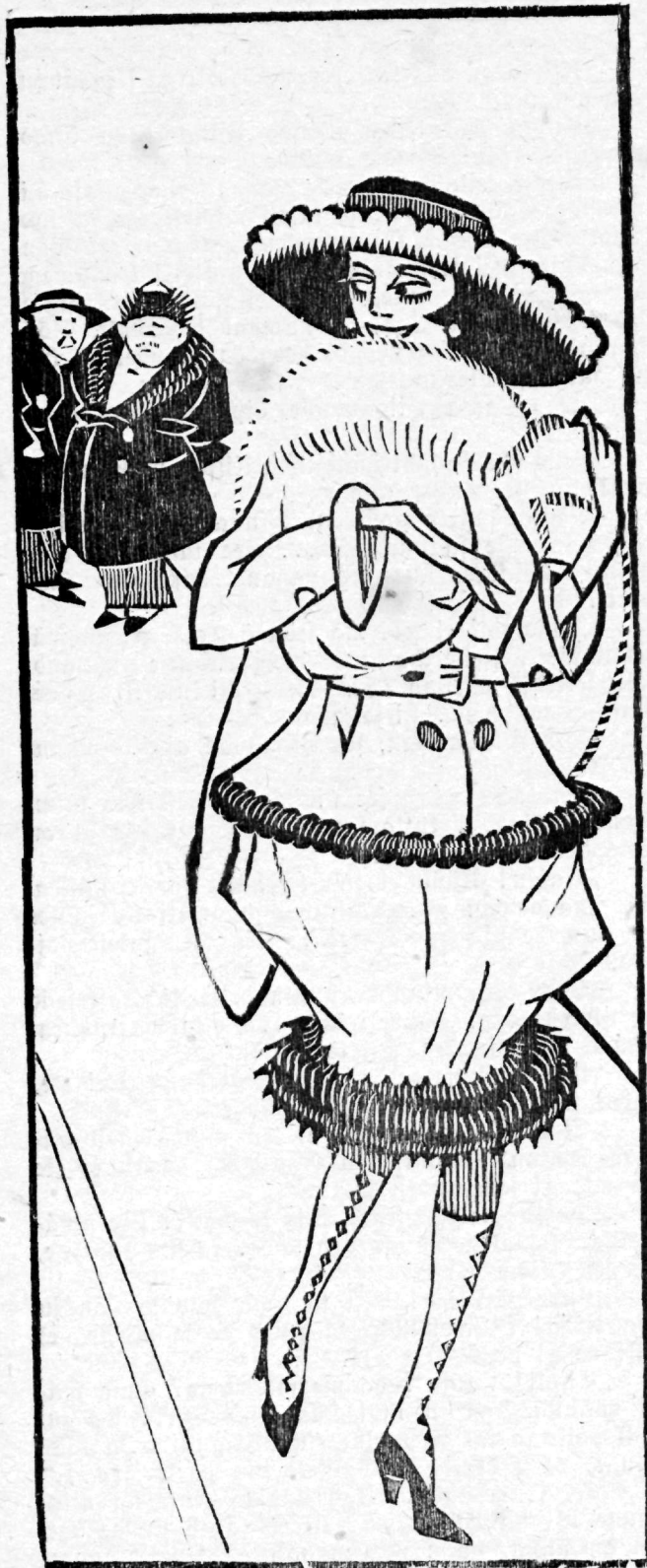
„Suurepäraline! Sest ta oma huwides on ju seda leida!.. Ja küllap ta juba peale passib, et wale rongi peale ei ronil!“

„Tubli!.. Aga keda me määrame? Oma wahel rääkides, on ju mul üks onupoeg... Ta on tubli poisj ja tal on wäike rinnahaigus... Ja talle kuluks, öieti öelda, kliimawahetus päris ära...“

„O!.. Lubage!.. Aga kas te teate ka misjugune kliima Hiinas on? Mees läheb sinna, aga seal on külm, nagu põhjanabal, ehk kuum, nagu lõunanabal. Ja see ootamatus oleks haigele inimesele hirmus!..“

„Siin on teil jälle õigus!.. Aga, teie parteis on üks igawene kondimurdja, kellest te kuidagi

Gori'joonistus. E. Isok'i puuldige.



WIRU „BÖRSEL“.

„Nagu näha, ootawad ka siin kõik hindade langemist!“

lahiti ei saa!.. Saadame selle „hiina Keistriks“ ... ah?“

„Muu seas — on siis Hiinas alles keiser trooni?“

„Muidugi mõista!.. Selles ei ole mingit kahtlust!.. Santshu-Pantschu suguwõsast!“

„Oigus, õigus!.. Nüüd mäletan ka mina!.. Ja ministrid hüütakse seal mandoliinideks.“

„Mitte mandoliinideks, waid mandariinideks!“

„No olgu! Ega nimi asja ei muuda...“ Aga noli, keda me siis sinna saadame?... Mis te arvate, peab see mees ka hiina keelt mõistma?... Wõi mis keelt seal räägitakse?“

„Ah mis!.. Seal räägitakse, nagu ma kindlasti allikast kuulnud olen, sõrmede ja puuorkide abil.“

„Wat see on tore!.. Siis võime me... mu naisel on... tahtsin öelda — mu proual on üks täiesti kurtumm wennapoeg!..“

„Ja — see juba klapiks... On ta eluaeg midagi muud ka veel õppinud?“

„Muidugi mõista!.. Ta on wäljaõppinud kingsepp. See on, aumehelikult öeldes: ta ei mõista mitte palju. Mulle tegi ta hiljuti saapad ja oli tallad saabaste peale löönud, kuna nad, nagu teie ka teada, all peawad olema!.. Ja pealegi olid nad nii väikesed, et mulle waewalt warba otsa läksid... Kokkuhoidlik pois!..“

„Suurepäraline! Ma olen kusagil lugenud, et Hiina naised just niisugused saapaid kannawad, mis pigistawad ja põrguwalu walmistawad. See on nende usufeaduses nii. See on nende prohwetite Muhammed Kratzfuzzi käsk!..“

„Kui see nii on, siis passib ju minu proua wennapoeg parajasti saadiku kohale — see tähendab, kui saadikul veel aega üle jääb saabaste tegemiseks.“

„Aega? Hiinas?... Seal ei olegi inimestel midagi muud, kui ainult aega. Kui nad hommikul üles kobides oma patšid plehti on teinud, ei ole neil terwel päewal enam midagi teha!“

„Teate mis, herra president? — ma palun end ministri ametist wabastada!“

„Mis?... Mispärast?“

„See wälisministri amet on mu igawesti ära tüütanud! See alaline peamurdmine, et kuidas ja mis, mis täna teha ja mis homme teha ja kuidas see lähed ja kuidas teine lähed ja nõnda edasi. Ühe sõnaga, lõõg on täis, hõimu on otsas. Ei taha enam!“

„Ja mis te siis peale tahate hakata?“

„Ma panan ette, mind hiinamaale saadikuks määrata! Kus ta asub, küll ma selle juba wälja kougim. Hiina keelt ma ei mõista, saapad on mul kitsad ja pigistawad ja patši saan ma oma naiselt. Nii siis — saadiku kohale olen ma igapidi sünnis!“

Ain—r!



Gori joonistus. E. Isok'i puulõige.



JAAN JARWE MARATHONI JOOKS RIIGIKOGUSSE.

„Härra abiesimees! Koosolek ei ole veel lõppenud!...“
 „Aga minu kärjäär on lõppenud!“

Sisfejuurdunud komme.

Spiritismi jeans. Spiritist kutsub waimu wäl-
 ja, kes ka tulemast ei wiiwita.

„Mu herrad ja daamid,“ pöörab spiritist pealt
 waatajate poole, „siin näete te praegu kuningas
 Ramjinust, kes oli kõige rikkam kuningas
 wanal ajal. Olge lahked, kes soowib, wõib talle
 mõned küsimused ette panna!“

Sügaw waikus.

Wimaks tõuseb üks kõhukas üliõpilane üles,
 astub waimu ette ja sõnab:

„Kas te ei wõiks nii lahked olla ja mulle,
 kuni lähema kuu esimeseni kaksjada marka pum-
 bata?“

Prohwet Maltswet.

Charles.

I.

Mööda tänawaid läks intelligent näoga, kuid wiletsas riides mees, pea peniſabana longus, ja mõtiskeles:

„Neetud elu! Nagu ratas auto all weereb ta üle poriloikude, kiwide, wirtja kuni kusub ära ja ta asemele pannakse uus elukoormat kandma. Suurem jõob keskmiſt, keskmine wähemat, wähem lõõb hambad wastase puudusel iseenesesse, ja see kõik selleks, et süüa... Rusikas näkku sellele elule!“

Ülal otsekui suurdus meest imetlew päiksehäria kulone film.

„Kõik need inimesed, hobused, koerad, mis siin liikumas, jõowad,“ mõtles mees. „Kõik need unistawad hommikust õhtuni, õhtust hommikuni, kuis aga paremini süüa. Ja teatrist, ſhokolaadist, kinodeſt unistawad nad — wäljaarwatud hobused ja koerad, kes selleks liig mõistlikud. Teised aga nälgigu, nähku waewa, töötagu, et teistel oleks hea... Saapakonts, konnafilmi söödikuile pihta!“

Jõudis kõrwalise tänawasje ja filmas midagi maas. Tõstis üles — rewolwer, waatles — korras. Hiawas ringi — ei kedagi. Tegi karme liigutuse — rewolwer sulpsas tasku.

„Wiiks pandimajasje?“ mõtiskeles. „Kuid mis seal jelle eest antaks? Paariks päewaks leiba, liha, suppi — äga siis?“

Peatas — sõrm otſaes. Tuli pähe mingi idee.

„See leidus tõi eſile idee,“ ütles enesele. „See dus oli aga juhus. Juhust on kasutanud kõik maailma suurwaimud. Idee ja juhus — see wõib kõrwalda eluteest kibuwitsja okkad. Rusikas näkku... kibuwitsja okastele!“

Wilistas lõbusat wiit lõbusast operetist ja jatkas:

„Kord nägin üht sõitjat, kes uhkelt woorimehele karjus: „Minister Sirbi juure, Nunne tänawale nr. 8!“ Kas see ei ole mitte juhus? Kas seda ei pea mitte kasutama?“

Ja juhtis sammud Nunne tänawasje.

II.

Mees peatas minister Sirbi ukſel ja kõltsatas. Awanes üks — walgendas tüdrukku põll ja ruskas nägu.

„Paluks kokkusaada herra ministriga.“

„Teie nimekaart?“

„Nimekaart on taewas, nimi — prohwet Maltswet.“

Tüdruk taganes, kohkus.

„Prohwet Maltswet? Seesama, kes pidi rahwast wiima Kaananimaale walgel laewal?“

„Seesama, sest teine Maltswet on weel sündimata.“

„See ju furnud... Pealegi on prohwetid habemega...“

„Prohwetid ei sure iial. Habe mul on.“

„Kus? See, mis peas? Mis ajast prohwetid juukseid habemeteks nimetawad?“

„Mul on habe lõual, nimelt — piimahabe.“

Tüdruk waatles umbusklikult wõõrast — kartus silmis.

„Tulge ootetuppa — ma teatan.“

Prohwet Maltswet astus ootetuppa. Minut hiljem juhatas tüdruk teda kabinetti — prohwetist kaugel umbusalduse tõttu.

Minister pööris kirjutuslaua ees ſisestatuja poole:

„Teie... niisugune prohwet Maltswet!“

„Ja... nimelt niisugusel, aga mitte wana tuhwi kujul.“

Minister waatas siis almaas-kiwi sõrmusel ja küſis:

„Imelik, kes teid hauast wälja upitas ja ellu äratas?“

„Seesama, kes mind hauda lükkas ja surnuks uinutas.“

„Ja teie soowite?“

„Esiteks, et mulle istet pakukſite.“

„Olge nii lahke. Ja teiseks?“

„Teiseks soowin (Maltswet istus) rahwa wiia ſiit Kaananimaale, kus jookseb piima ja mett.“

Minister tõstis uuesti pea — waatles wõõrast kui hullu.

„Ühes ministritega?“ küſis, hääles uskumatus.

„Ei... ſinna neid weel waja... ainult kannataja rahwa, keda rõhutakse, kellelt wõetakse maks, kes jõõb werehigist leiba.“

„Aga mis teewad siis siin ministrid ilma rahwata? Pealegi on siin see Kaananimaa ja mitte kusagil mujal.“

„Arwate? Teile muidugi, aga mitte sellele rahwale, kes annab enam töölisi, kui neid ootamas masinad tehastes, kel toitu wähem kui nõuab tarwidus. Kasjugu nüüd siis ülemad saada läbi ilma alamateta.“

„Ja teie oma humaansjete fikſiatega tahate seda masji, seda materia kuhjunud kõntſa päästa?! Wõimata, sest ülemad ei wõi jääda alamateta, nagu riik ei wõi olla rahwata, nagu rikkust ei wõi olla waesufeta.“

„Aga wägise... teie eelarwamisjed on maksufeta.“

„Millega siis? Sellesama, nõndanimetud unistuse laewaga?“

„Ei... suure walge aurikuga, mis pealinna reidil praegu.“

III.

Minister waatas jälle almaasi sõrmusel; siis lausuf:

„Teie olete mõni wõrukael, hull wõi uſuline anarhiſt.“

„Teie ei usu mind, et wõin seda teha? Kui teie ei usu laewa olemasolu, siis küſige seda telefoni teel kas sadamast. Punaselt wõi Walgest majakast?“

„Sealt saan igatahes kinnituse, et pealinna reidil on walge laew, suur Inglise aurik, mis hüljuti Naisjaare all kinni jooksis ja mis nüüd jälle wäljasõiduks korras.“

„Nii siis, teie ei usugi, et ma olen prohwet Maltswet, kes võib rahwa päästa... et olen prohwet, kelles kõik olud, hinged, ajad kajastawad, kelles kõik jõud peituvad, kes eraldab waled tõest, ülekohut õigusest?“

„Ei tule mõttegi uskuda.“

Äkki tõmbas Maltswet taskust rewolwri ja juhtis otja ministri peale.

„Kui teie karjute — lasen. Kui teie mind ei usu — lasen.“

„Sellega, et ütlesin, et ma teid ei usu,“ koges minister, „ei ütelnud ma weel, et teie prohwet Maltswet ei ole.“

„Ja teie usute, et ma rahwa ära wiin?“

„Usun... usun juba sellest silmapilgust peale, kui teid nägin.“

„Tahjate ütelda, et kui rewolwert nägite... Aga teie olite ju selle wastu, et rahwa ära wiin?“

„Mitte sugugi. Olge head — lasen kohe wäljamaa passid igale kodanikule wälja kirjutada. Ainult pöörake rewolwri ots kõrwale.“

„See on weel warajane... Aga ütlege, mis riik see siis teil on, kui on olemas ministrid, rikkad, aga rahwas piinudub? Kes siis teeb teile tööd? Kes teid toidab, kaitseb?“

„Siis... siis ehk katsuksime kuidagi moodi ise tööle hakata, kui see ei ole raske... aga kui see ei ole hädasohtlik, siis ehk saame ka ise endid kaitsetud... Ainult, palun, pöörake rewolwri ots kõrwale.“

„Oodake... Teie juba rahwast ära ei laseks, kui teil wähegi kindlam tugi praegu all oleks kui see tool, mille peal istute... Jätke pette-mäng! Näidake, kuis te tööpoolest olete ja kui teie seda ei julge, siis julgustan teid selleks rewolwriga. Nii siis, kuulge: teie ei tohi mind lubada rahwast Kaananisje wiia — on ju see teie südamejoow, sest teie Kaanan on siin, — kui teie ei julge mind mitte lubada, siis julgustan teid oma joowi awaldama rewolwriga. Wastake!“

Minister, kes sel silmapilgul tundis, et tas keeb elu shampanjer põimsamalt kui kunagi, koges, filmad hirmunult rewolwril:

„Rahwast ei lasa ma iial ära... ma ei ole seda kunagi mõelnud... ausõna... ka unes mitte.“

IV.

Maltswet pilgutas ministri filmi, joonistas waba käega õhku slipi ja lausub:

„Kui teie aga rahwast ei taha ära lasta, siis peate, mõistate, maksma — altkäe...“

„Mis maksu? Mu maksud on kõik maksetud.“

„Noh, et rahwas siia jääks.“

„Minu poolest võib rahwas sõita kas wõi Kaanani asemel põrgu,“ hüüdis minister. „Ma kinnitaksin kogu aeg, et võib minna.“

„Pea, wend!“ hüüdis Maltswet, tõstes rewolwri ähwardawasse kõrgusesse. „Mind petta ja juba ei saa — mis öeldud, see öeldud ja kui sõna tagasi wõtad, siis...“

„Ärge laske! Ma... ma ainult ähwarduse surwel saatsin rahwa põrgu... omas südames olen ikka selle poolt olnud, et ta Kaanani jääks...“

„See awalikkus juba meeldib... Nii siis — teie maksate mulle kui prohwetile altkäe, et rahwas jääb siia edasi teid teenima... Muudugi mõista, et taewataat sellest midagi teada ei saa.“

„Aga altkäe maksu wõtta taewasel ametnikul on ülekohus... see ei ole õigus...“

„Aga kui maapealsed ametnikud altkäe maksu wõtawad, on see õigus? Ja mis on üleüldse õigus ja ülekohus. Rujikas, tääk wiist on õigus.“

„Mis ütleb aga igawiku isa, kes waewatud rahwast asjata Kaananisje ootab, et anda talle joowastust selle töö ja waewa tasuks, mis rahwas meil tunda saab?“

„Mis ta ikka ütleb, kui ma paskan Indiast fakiire wõi Afrikast hannibaale ja ütlen, et see on Eesti rahwas, kes tahab Kaananis waimlist joowastust, mis palju parem rikkaste maisest joowastusest.“

„Aga kui igawiku isa küsib neilt näituseks: „Kas maksab elada, kui waewa ja mure eest ei saa tasuks ükskõik, kas waimlist wõi lihalist joowastust?“ ja nad waimlises joowastuses wasta-wad mõnes muus keeles, mitte aga Eesti keeli, mida teil ehk ka neile mõned sõnad läheb korda pähe õpetada Kaananisje reisu ajal — mis ütlete siis?“

„On's igawiku isal kõik maailma keeled selged? Ütlen, kui saab wastuse Sanskriti, Araabia, mõnes India wõi neegri keeles, et see on Eesti keel, ja asi ongi küps... Kui aga tahan, palkangi neegrid, sest need on kõige odawamad...“

„See on liig!“ hüüdis minister. „Niisugusest pettusest saab igauks aru, sest teie, kui Eesti rahwa esitaja, olete ju walge... Kuidas wõiwad siis teie suguwennad mustad olla?“

„Siis ütlen, et mu suguwennad, olla maapealses põrgus, on end ära tahmanud, kandes rikkaste supipadade alla kiwisüsi... Nüüd aga — palju annate selle eest, et Eesti rahwa siia jätan?“

Minister mõtles ja ütles:

„50 penni.“

Maltswet tõmbas rewolwri kuke tagasi ja küsis:

„Kui palju annate selle eest, et teid ellu jätan?“

Minister pahwatas, filmad hirmul rewolwril:

„1.000.000 marka.“

„Andke siia! Kui kodus nii palju raha ei ole, siis — wäärtpaberites.“

Mõni päew hiljem luges minister Sirp aja-lehest, et Inglise aurik, mis Tallinna reidil seis, tühjalt Liverpooli sõitis.

Minister katkus habemest kolm karwa ja ütles:

„Aga kes võib tõendada, et ta mitte fakiiride või hannibaalide järele ei sõida, et neid wia sinna rähwa asemele Kaanimaale, kus jookseb piima ja mett?“

Pani siis sõrmedega, mida enam ükski almaasidega sõrmus ei kaunistanud, kolm habemekarwa tühja sõrmusekarpi.

Need olid ta elus esimesed hallid karwad.

—o—

Politiilised suletorked.

Wanawara korjajaid, muinsus asja orjajaid on meil ikka kalliks peetud, kõik nad ajalukku weetud. Osaks saand neil kiit ja tänu — kustutand nad kunsti janu! Ainult „wäljamaalasi“ Puhku torgitaks meil ühtepuhku. Kas need kulund püksid, särigid, majaloksud ja muud wärgid, mis on wanemad kui Taara, pole kaunis wanawara?... Armas Puhk, sa edas' winna, siis me igas küllas', linna, talusfe, kus weidi ruumi — saame muinsusmuuseumi!

Rahwaerakond lõi järmi, kiitis oma meeste pärmi, igakord kui oli juhjus, kõik nad teistelt üle puhus. Aga sõnaga võib teha walmis kuu ja taewa keha, töö on aga teine asi — wana sõna see on tõsi!.. Ja see wana „näpunäide“ riigikogus läks ka täide. Juhhatama hakkas Järwe kuid ei mõistnud juhti parwe, rikkus aju, hinge, närwe, kukkus „karupidi“ järwe. Näitas rahwaerakond nüüd jälle, et see „juhtimine“ talle ainult sõnadega sünnis, tegelikult aga — plinnis!

Tiputaadi nägu ees, Majanduse rühma mees, kolas kogu kuluaaris, Eesti Matsi buduaaris ja ei teadnud, mis teha, kuhju ankrus' lasta keha? Maaliit nägi mehe walu, awas talle oma talu. Ja nüüd mees sai sooja koha, pole karta nohu, kõha!..

Kuid see majapidamine on wiist talus segamini, Majanduse mees nüüd jälle korda peab seadma selle. Kuid... kas majanduse mees panga herrast selles ees?

Riigikogu kommunistid on kui waesed adventistid. Ei nad mõista esineda, komisjooones „pesineda“, ei nad toolil istu mõista, ei nad oska püsti seista. Noh, mis imet on siis selles, pörand a alt nad tulnud alles. Pörand a peal ei mõista olla pörand a all, noh, seal — las tulla!

Uluots on ronind Kogu kõnetooli, ja on leseks jätnud Tartu ülikooli. Üliõpilased aga rahul pole, urisewad, Uluotsa teguwiisi üle nurisewad. Aga Uluots ei tule Kogust ära — talle meeldib „löwi koopas“ teha kära, löwil lüüa lõualuuga näkku, ja siis jooksta wõre taha pakku.

Iron Ducke.

Gari laonistus. E. Isak'i muudatuse.



RADIKAALNE ABINOÜ.

Et unehaigus otsaga Tallinna on jõudnud, siis kawatsetakse kõigile riigikogu ja linnawolikogu liikmetele äratusekella d kaela siduda, mis kõige mõjuwam abinõu haiguse eemale peletamiseks on.

Kaks katket poeedi Hans Semikooloni käsikirjast.

Esimene katke — kirjutud, kui poeet kolmat päewa tühja kõhtu kannatand ja toimetusest kirja saand, et ta „luuled“ paberikorwi rännanud.

... Loodus on nagu määratu hiiglaste tühi kõht. Tuul undab, nagu korjeks siifikond, kes kuul ajal pole toitu näind. Allaliuglewad lumeräitjad on nagu märjad suhkrukütid ja ümberwaadates näib, nagu oleks laia noaga põllukanikatele wärsket walget wõid määrin. Raagus puud küllnitawad nagu roostend kahwliid taewa poole ja püüawad walgeid pilwe worsta tabada. Aga asjata! Nagu praet kartulad kükitawad urtsikud kejet lagen-dikku lumetaidrekut. Metša kohal keerlewad waresed nagu kärbsed palawa pudru* kausi ümber. Üksik inimkogu seisab mäe nõlwal nagu rosin walges saiapatsis... Wjdwikuneh... Nagu kollane sulaw wõisilm, esiseb kaugel wabisew tuluke... Kurb... Hale... Nukker... Hinges hõljub mõru, rufuw melankoolia. Tahaks häwitada, purustada, lõhkuda. Tahaks segamini pekša kogu planeedi, jõhkralt hiitwitates, põrmu tallata kõik, mis elab ja liigub!..

Teine katke — kirjutud peale toitwat lõunat, soojas toas, „luulede“ eest saadud rahahunniku ees.

Loodus on nagu määratu lõhnaw roosipott. Tuul on mahe ja joe, nagu oleks ta kusagilt ahjust wälja pääsenud. Allaliuglewad lumeräitjad on nagu tädeläinud lootused, mis püüd kustuda wõiwad. Ümberwaadates näib nagu oleks maa walge puhta paberiga kaetud, kes kirglijelt kutsub: wõta tint ja sulg ja tule! Puud on nagu lihawad rammusad käed, mis tagastõrjuwalt kidurate pilwesoolikate poole sirutet. Minge! Kaduge! Nagu kehakad rahahunnikud, lebawad urtsikud kejet põldude walget laudlina. Metša kohal keerlewad waresed, nagu toimetajad ja kirjastajad käsikirjade kallal... Üksik inimkogu seisab mäenõlwal, nagu trükit luuletus ishe esimesel küljel... Koidab... Nagu suur kuldraha särab ligidal ere tuluke... Rõõm... Onn... Onnistus.

Hinges hõljub joe, magus unistus.

Tahaks hüpata, tantšida, karjuda.

Tahaks kaetla tõmmata kogu planeeti, tahaks magusalt suud anda kõigile, kes elab ja liigub!

Gori.

—o—

Latsh üliõpilane.

„Kas teeme üks wäike „kakskümmend üks?“

„Ei mõista, kahjuks!“

„Lõdme siis üks partii billardit?“

„Ka seda tööd ei tunne!“

„No, mis te siis dieti seal ülikooftis kolm aastat õppinud olete?“

—o—

Rahwamajanduse osakond.

Unehäigus.

Unehäigus (Ladina keeli: United States of Coompea) on otsaga Tallinna jõudnud. Esimesed häigeksjäämised on „Tallinna Teatajas“ ette tulnud. Kes häiged on, on praegu raske ütelda, kuid loodetawasti selgub asi pea. Nagu mõned asjatundjad seletawad, on unehäigus meil ammu ajast mõl-lamas ja palju ohwrid nõudnud. Kuid see olla „kodukoetud“ ja mitte nii kange, kui wäljamaa oma. Uus häigus olla Soomest sisse wetud. Arwatawasti wastutrubniks sinnawetawa piirutusele.

Arusaamataks jääb, miks sellekohased walit-suse asutusel niisugust prahti, nagu unehäigus, sissewedada lubawad. Meil maksab, teatawasti määrus, et wäljamaalt ainult niisuguseid „esemeid“ sissewedada wõib, mida me ise ei walmista. Unehäigust on aga meil omal küll ja küll ja me wõiksime teda suurel määral weelgi wälja wedada, kui agia tarwitajaid leiduks. Ühes väga hädaliste ja tarwiliste asjadega, nagu: rotilõksud, mansheti nõõbid, puuhobused, piibud, sukapaelad ja wihmausid, toodakse ka unehäigus sisse!

Aga noh — mine ja aja need loogad sirgeks!

Et mitte igal kodanikul wõimalik ei ole unehäigusega „kurameerida“, siis awaldame siinkohal mõned näpunäited, kuidas end selle „aristokraatlike“ pake eest hoida.

1. Hoidke endid eemale endistest Asutawa Kogu Waglaraudadest.
2. Ärge liikuge raekoja läheduses.
3. Ärge ametiasutustesse minge asja ajama ilma unemütsita.
4. Ärge minge poliitilistele koosolekutele.
5. Ärge „kurameerige“ suurte ninade naisedega.
6. Ärge oodake ajalehtedes tootatud hindade langemist.
7. Ärge minge oma mudilastele kingitusi nõudma.
8. Ärge minge korterikomisjoni abil korterit otsima.
9. Ärge lootke maajagamise komisjioonilt maad jaada.
10. Ärge ilma äratuskellata Coompeale minge.

Need abinõud peaksid aitama.

Kui need aga siiski „mõju ei awalda“, siis ei aita enam muud, kui susla magadisewagun. Kui te selles paar wersta ära olete „ratsutanud“, ei tule eladeski unemõhku silmi.

Gori.

—o—

Kuu, kes unistajate luuletajate poolt nii väga ülistatud, on ammu kustunud planeet. Kas ei ole nii mõnigi kiidetud ja ülistatud kangelane samasugune?

—o—



Sport.



Lastekasvatuse probleem.

Meie riigisjad lööwad lokku: Sigitus wäheneb! Inimesi sureb rohkem kui sünnib! Laste sündimise arv wäheneb kohutawa kiiruga!

On wiimane aeg sellele ebaloomulikule nähtusele piir panna. Laste sündimus peab surewusest üle tõusma. Muidu lähneb riik hukka. Wäga õige. Seda peab igauks tunnistama. Kuid weel ei ole katki midagi. Weel võib asja roopasse seadida. Tuleb ainult kindla käega otsust kinni haarata ja abielurahwale lastekasvatuse wõimalusi suurendada ja „täiendada“.

Tsheki piim tuleb ära kaotada. Wabasmüügil olem piim tuleb wiimase wõimaluseni wõisteks „ristida“, kuna hind nii kõrgele tuleb upitada, et ükski lihtsurelik seda osta ei jõua. Sellega kaswatame me lastele maast madalast teadmise põue, et nende tulewik „wee peal“ on. Suhkru ja riisi müük tuleb täiesti ära keelata, sest need ained rikuwad lapsi — teewad nad maijaks ja loowad hüwa pinda suhkru ja riisihäigustele. Lastega abielurahwal tuleb korterisaamise wõimalus ära wõtta, sest siis on nad sunnitud omi „waimusünnitust“ lageda taewa all üles kaswatama ja nii saame me häid ja ilusaid looduselapsi, kes kultuuri häwitawat hammast tunda ei ole saanud. Igasugused lastele määratud kingitused ja annetused tulewad wanadele inimestele wälja jagada, sest siis näewad lapsed, et hea ja kasulik ei ole kaua laps olla ja kiirendawad oma kaswamist. Laste warjupaikades tulewad talwel ahjud kütmata jätta ja juwel kolm korda päewas kütta, et lapsed maast madalast külma ja kuumaga ära harjuwad, mis edespidi ses elus wäga tarwilik on.

Lastekaitse ja muud sarnased ühingud peaksid lapsi kõige hea ja kauni eest kaitsma, sest mis kaunis see kallis ja ei ole soowitaw kui laps maast madalast elu kaalidust tõsta aitab.

Jõulupuud ja muud sarnased krepplid tulewad ka kodus ära keelata ja selle ajemele lastele wiinatshelikid wälja anda, et nad aegsast kodumaa tööstust tundma ja sellest lugupidama õpiksid.

Täna watel kerjamist tuleb lastele aegsast sisse harjutada. See õpetab neid wiisakaks ja kaswatab neis arusaamist klassiwahedest.

Lapsewanemad, tulewad koha peale seda, kui kurg neile kingi toonud, tööst lasti lasta ja sissetuleku, kasu ja muude maksude alla panna, — siis õpiwad nad oma last kalliks pidama.

Nii. Nagu me rõõmustawal wiisil konstateerida wõime, on riigi ja linnaisjad neist tarwidustest aru saanud ja sinnapoole tüürima hakanud. Sellepärast wõime loota, et kõige lähemal ajal ülewalnimetatud abinõud täies ulatuses tarwitusele wõe-

taks ja siis — siis, nõh, siis saame lapsi nagu liiwa.

Sest see on ju pururumal, kes niisugustel headel tingimistel lastekaswatust enesele sisse ei sea!

Gort.

Meie seinakalendrid.

Eesti ajalehtedel on traditsiooniks saanud omi lugejaid iga aasta wahetusel seinakalendriga rõõmustada. Käesolewal aastal tegi sellega algust „Waba Maa“.

„Waba Maa“ seinakalender sünnitas üleüldist rewolutsiooni. „Päewalehe“ juhtkirjanik Tiibus Jaak Tiibus oli kalendrist nitwõrd joowastatud, et ta filmade ees kõik roheliseks läks ja ta kõige parema tahtmise juures aru ei saanud, kust poolt tuuled puhuwad ja kuhu lained weerewad. Ta oli nagu Kauka-jumal tuulte pöörises, nagu libahunt Laurits enne kukke ja koitu. Igalpool nägi ta Simbadi kosjafõitu.

„Sots“ oli weel mõjuwamalt põrutatud. Ta uuris kalendrist ligidalt ja kaugelt, kameli saba juus hoides, selga küüru tõmmates ja Ungari punast hammustades. Ta oli kindlas arwamises, et tema isik kalendri „platwormise“ kinni on „näelutatud“ igaweseks ajaks. See on ju eht kamel, kes seal mustade pealuude wahel amoki jookku lajeb! Kuid mispärast kamel, aga mitte koduuse-want? Wõi on need „klasiteadlikud“ oewused nii ühesarnased? Arusaamata!.. Ja ta murdis kaua oma „kroonitud“ pealuud, kuid asi jäi tumedaks. Ka „alamatele“ awaldatud raport „Sotfi“ weergudel ei toonud selgitust.

Nüüd on aga „Sotj.“ mõjuwama abinõu leidnud, et „seisukorda selgitada“ ja kõik „kamelised“ kahtlustused eneselt eemale tõrjuda.

Ta on ise seinakalendri ilma sünnitanud, kus ta „elu ja olu“ piltlikult üles tähendatud. Ja nüüd näewad ka need pimedad, kes „Waba Maad“ ei loe, misugune on „Sotfi“ õige seisukoht „seinal“. Kalender on kollane, nagu Wiru daami „platskaart“. Ülewal kalendri äärel, Asti palja pea peal, kuhu musta rewolutsioonilise wärwiga 1921 on wõõbatud, istub Päts ja hoiab jotsidelt uue aasta kingiks saadud labidat ja Köstner & Co kaubakäru käes. Pätsi keha on weriseid küüne jälgi täis. Need on raske „punktivõitluse“ tagajärjed. Kuid nüüd, kindlas kohas istudes, paranewad nad warsti. Pätsi seljataga wurab uhkelt määratu wokiratas. Seal kedratakse tööliste sotsialismi. Kalender on tubli, peegeldab piltlikult meie sotside sotsialismi ja „mõistlik jots“ peaks seda oma otsaesisel kandma.

Issand heida armu!

Iron Ducke.



Sädemed.

Kergem on tõele näkku lüüa, kui näkku waadata.

* * *

Armastus on mõnele siis kõige maitsevam, kui ta maitseta on.

* * *

Nii mõnigi armumeres purjetaja tarvitab kompassiks südast ja — lähed põhja.

* * *

Sõbra õnnetus jätab meid rahuliseks, waenlase õnn teeb rahutumaks.

* * *

Kui kantselei ülem tööd tahab teha, lähed ta koju, kui tal puhkust waja — lähed kantseleisse.

* * *

Inimene kel puuduwad pikad näpud, ei küüni kunagi kõrgele.

* * *

Õnnelik olla tähendab — maailma nii näha, nagu ülemus käseb.

* * *

Õnn on samasugune kui tubak — mitte igaüks ei mõista teda parkida.

* * *

Kui üks näidend, mida kaks kirjanikku kirjutand, „läbi kukub“, siis on ikka teise süü.

* * *

Mees hoiab wõõraste saladusi ka kindlamini, kui naine omi.

* * *

Kui kunagi „wana hea kuldne aeg“ on olnud, siis oli see kindlasti sel ajal, kui kulda weel ei tuntud.

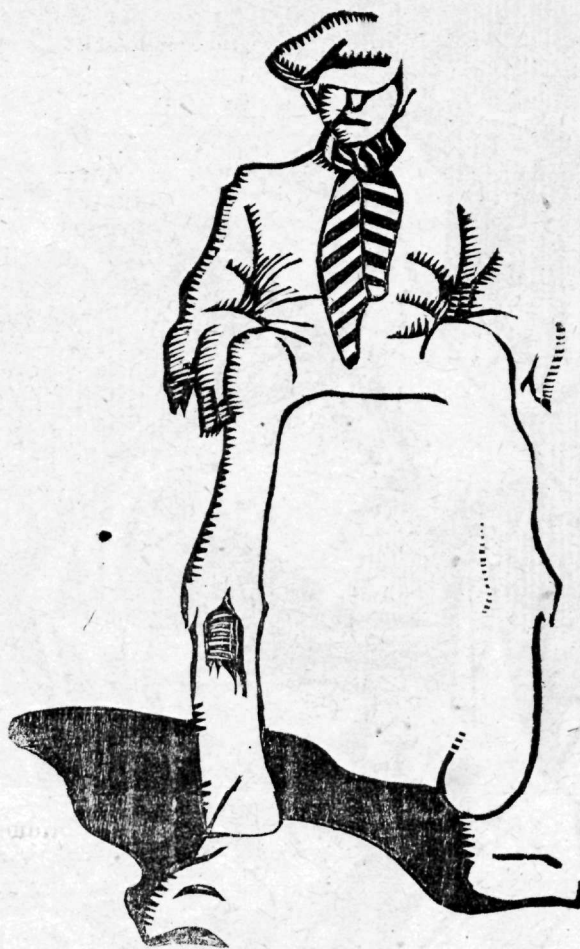
* * *

Mõnda inimest ei tereta me sellepärast, et me teda küllalt hästi ei tunne, mõnda jälle sellepärast, et me teda wäga hästi tunneme.

* * *

—r!

A. Eiswaldi joonistus. E. Isoki puulõige.



„Ajad on hullud!.. Isegi kurjeeri kohale ei loetud mind kõlblikuks!“

—o—

TRUKIWIGA.

Kuulutus.

Kauaaegse praktikaga looduseürija otsib korterit.

—o—

Kirjawastused.

H. B. Sangaste. Kaastööd tarwitame. Taju töö wäärtuse järele.

Sarwik. Unenäo warmi walatud wested wõiksid juba „päewakorralt“ kaduda. Ja mispärast nüüsgune labane warjunimi?

J. P. Rakweres. „Onnewalamine“ ilma naljata. Ei lähje.

—o—

Gori joonistus. E. Isoki puulõige.

**SUURED LAPSED.**

Wenelased on Pariisis Asutawa Kogu kokku kutsunud, kes jagamata Wenemaad uuesti töötab kokku lappida.

Must walge: „Nüüd, jõud kokku ja sisse astuda. See laew wiib mu kindlasti igatsetud kuldrannale!“